Scenariu de
Constantin Adamovici

Ceasul alegerii

Piesă în trei acte

Personajele

Segan sclav
Marcus comandantul garnizoanei din Betleemul Iudeei
Eliazar mare preot în templul Ierusalimului
Irod cel Mare rege al Iudeii
Pruncul Iisus
Feciora Maria
Iosif
O făptură ciudată
Îngeri, soldați, pușcăriași.
Magii: Baltazar, Melchior, Gaspar.

Actul I

Beznă. Fond muzical încărcat cu mister. Din tăria cerului, un punct luminos creat în intensitate și mărire. Freamătul mulțimii. Acum se vede clar o stea care varsă în scenă o lumină blândă și dulce. Se aude colindul:
Trei crai de la Răsărit
Spre steau-au călătorit.
Și-au mers după cum citim
Până la Ierusalim.
(*pierdut*)
Și-acolo când au ajuns
Steaua-n nori li s-a ascuns.
Magii Răsăritului cu făclii în mâini urcă din sală în scenă, privesc pătrunzător publicul, apoi se retrag și întunericul se lasă din nou.
Freamătul mulțimii atinge apogeul. Marș soldățesc amenințător.
O voce: Îndepărtați mulțimea! A doua voce: Eliazar! Să vorbească Eliazar!
Zeci, sute de voci: Eliazar! Eliazar!

Loviri năprasnice în porți. Tropote de cai. Porți uriașe trântite nervos. Freamătul mulțimii dispare.
La ridicarea cortinei, o rază de lumină smulge, pe rând, din întuneric, un tron înalt; o scară de marmură de culoarea sângelui închegat; coloane masive de piatră; statui reprezentând zeități romane și grecești; manuscrise îngălbenite de vreme ce zac în dezordine pe covoarele orientale de preț. Atmosferă apăsătoare. Domină culoarea roșie. Vânt. Pustiu. Uși trântite. Pași nervoși. Ecou.
Marcus (*intră năvalnic; străbate sala; ascultă cu atenție; strigă*): Nu e nimeni aici?
Segan (*răsărind pe neașteptate în capătul de sus al scării*): Taci! Nu răcni așa! (*coboară fără zgomot; în șoaptă*): Marcus?!
Marcus: Da. Anunță-mă grabnic la marele rege! Vin din Betleemul Iudeei la porunca măriei sale!
Segan: Așteaptă! Irod se află în sfat de taină cu arhiereii și cărturarii poporului și nu te poate primi acum!
Marcus (*ridicând pumnul*): Ce-ai spus?
Segan (*speriat*): Înțelege, Irod te-a așteptat… trebuia să pici mai devreme în Ierusalim!
Pauză

Segan (*urcând scara*): Irod e în mare tulburare și împreună cu el tot Ierusalimul! (*Dispare*)
Marcus (*se așază tulburat pe marginea băncii din dreapta scenei; leapădă coiful și pelerina*): Trebuia să pic mai devreme în Ierusalim!

Scena 1: Marcus și Eliazar
Eliazar (*cu o făclie în mână coboară abătut scara, se oprește puțin în preajma tronului; strânge de pe jos cu adâncă evlavie manuscrisele îngălbenite și le așază pe măsuța aflată în prim planul din stânga scenei*) Isaia! Osea! Vechile noastre Scripturi!
Marcus (*uluit*): Eliazar?! Bătrâne, tu ești?!
Eliazar (*revenindu-și*): Marcus?! Fratele meu romanul?! (*Se îmbrățișează. Întunericul se risipește gradat*).
Marcus: În părțile Betleemului se zvonise…
Eliazar: … că am murit, așa-i? Și tu ai crezut? De fapt, în vremea noastră, moartea nu e un prilej de mirare (*vesel*). Dar, după cum bine vezi, n-am murit!
(*intim*): Mă bucur că te văd, Marcus! Au trecut ani buni la număr de când nu ne-am mai întâlnit și… îți duceam dorul! Ciudat,… m-am gândit mult la tine zilele acestea! Oare ce mai face Marcus? La ce mai cugetă el în rondurile lungi de noapte? (*pauză, cu un alt ton*): Nici Irodului și nici lui

Quirinius întâlnirile noastre nu plăceau! *(pauză)* Mai târziu am înțeles eu mutarea ta grabnică în garnizoana Betleemului!...

Marcus (*cu o voce ciudată*): Și eu m-am gândit la tine, la cuvintele tale!... *(pauză)*

Eliazar (*fulgerat de un gând*): Marcus, de ce ți-a poruncit Irod să vii la Ierusalim acum, în puterea nopții acesteia?

Marcus (*dezorientat*): Ostașul așteaptă porunca, Eliazar! Știu numai că am zburat ca vântul pe cel mai iute cal și nu m-am gândit!(încet) De fapt, în Iudeea pentru toți gândește întâia oară Irod!

Eliazar (*abătut*): Da, ai dreptate!În Iudeea pentru toți gândește întâia oară Irod! *(pauză)*

(Întunericul se așază din nou, gradat)

Eliazar: E noapte adâncă deasupra Ierusalimului înveșmântat parcă într-o liniște ciudată!... Ai băgat de seamă?! Nici măcar frunzișul plopilor nu freamătă!Întreg pământul zace parcă într-o pivniță adâncă și neagră! *(pauză)* Cum de n-ai rătăcit calea, Marcus?

Marcus: Se vedea ca-n palmă pe drumul Betleemului și numai când m-am apropiat de Poarta Hebronului mi-am dat seama că Ierusalimul se află sub puterea întunericului și un fior de neînțeles mă cuprinse facându-mă să rătăcesc mult timp peulițele întortocheate ale Ierusalimului! *(pauză, în șoaptă)*: Dar tu nu bănuiești de ce mi-a poruncit Irod să vin aici? Ești doar mare preot în Templul Ierusalimului!Trăiești în inima lui, nu răzlețit de lume asemenea mie!

Eliazar (*tulburat, cu voce schimbată*): S-au schimbat multe în anii de când nu s-a mai întâlnit legionarul roman cu marele preot, membru al Sinedriului! *(pauză)* Cuvântul proorocului m-a scos din preoție! Mulți prieteni mi-au fost arși de vii sau dați hrană fiarelor înfometate din circul Ierihonului pentru că Irod „respectă" civilizația romană. *(Marcus tulburat se depărtează)* În scaunul lui Moise sunt acum umbre de preoți, iar norodul Ierusalimului se află într-un întuneric de nepătruns!

Marcus: Eliazar!

Eliazar (*privind în gol*): Și zidurile templului au intrat într-o resemnare apăsătoare! În toți s-a încuibat frica! Frica, acest blestem al omului! *(În jurul tronului)* Un fluviu de sânge! Aceasta-i domnia Irodului, un fluviu de sânge în care au pierit oameni pentru o singură vorbă, pentru un singur gest!

Marcus (*coborând tulburat scara: în șoaptă*): Eliazar, știi bine, în Palestina și zidurile au urechi și limbă!

Eliazar (*sacadat*): Privirea Irodului s-a îndreptat și asupra mea! Dar lucru de mirare că nu m-a pierdut și pe mine, în schimb a slobozit poruncă strașnică să nu fac un pas în afara Ierusalimului! Să nu vin la templu! Să nu primesc pe nimeni! Acum locuiesc într-o cocioabă la marginea Ierusalimului, unde

mă rog în fiecare zi și noapte ca soldatul ce mă cercetează din ceas în ceas să nu aibă poruncă a mă ucide! Scripturile mi-au fost ridicate!... *(pauză)*.

Marcus *(tainic)*: Irod se află în mare tulburare!Pe ulițele Ierusalimului oamenii stau grămadă, cu ochii pironiți în tăria cerului! *(Nervos)* Ceva se întâmplă în țara asta pe care abia aștept s-o părăsesc!

(pauză)

Marcus *(înăbușit)*: În câmpia Betleemului, trei păstori au răspândit o veste mare ce mă înfricoșează a o aduce în fața Irodului! (întunericul se risipește)

Eliazar *(tresărind)*: În câmpia Betleemului? Ce veste? Spune!

Marcus: Mă înfricoșează!

Eliazar *(rugător)*: Marcus, deasupra Ierusalimului steaua a intrat în nori! Măcar în ceasul acesta de mare taină să nu ne înfricoșăm! Ce veste? *(dramatic)* Doamne, frica a pătruns adânc în inimile noastre!...

Marcus: Păstorii au răspândit vestea nașterii lui Mesia tulburând norodul Betleemului și pe noi romanii! *(cu glas scăzut)* Mesia de Care-mi vorbeai tu când eram eu aici, la Ierusalim! *(ironic)* Trei păstori ce trăiesc în afara lumii!...

Eliazar: Te miră? Harul este al celor smeriți! *(Îngenunchiază)* Dumnezeu, iată, se ascunde în cea mai adâncă smerenie! *(pauză)* Acum înțeleg! Steaua ce stă de câteva ceasuri deasupra Ierusalimului e semnul morții vechilor noastre deznădejdi! Sosit-a ceasul acesta în vremea ucigașului, când pierderea de oameni e pofta cea mare! *(Marcus se agită și, oprindu-se în răstimpuri, ascultă cu atenție privind în jur)*

Eliazar: *(Privind luminat Scripturile)*: Sosit-a ceasul alegerii! El vine deschis dintru început! Marcus, timpul s-a rupt din calea ce-o cunoaștem! Zilele încep de la seară la dimineață! Irod simte și el aceasta!... *(întunericul revine)*

Marcus *(furios)*: Vorbești cu un legionar roman, nu uita asta! Bine zice Irod! „Cuvintele sunt întotdeauna precise”! Acum îmi aduc eu bine aminte cuvintele pe care mi le spuneai tu aici, la Ierusalim,... cuvinte ce-l îngrijorau nu numai pe Irod! Adu-ți aminte! „Împărăția păcii, în care pacea nu va avea hotar! Împărăția dreptății și a sfințeniei”! Ai grijă, Eliazar!... Am tras și așa destule ascultându-ți cuvintele nesăbuite! *(Strigă)* Împărăția divinului Augustus este împărăția cea adevărată și alta nu poate fi pe acest pământ!

Eliazar: Augustus e muritor și împărăția lui se va spulbera curând ca spuma mării, căci și-a clădit-o pe silnicie și vărsare de sânge! Destulă vărsare de sânge, Marcus!

Marcus *(Proptindu-și vârful sabiei de pieptul lui Eliazar)*: Și va veni împărăția dreptății și a sfințeniei?!

Eliazar *(pătruns)*: Va veni, Marcus! Ea a și venit!

Marcus *(lovindu-l cu pumnul)*: Nu va veni niciodată, auzi?! Niciodată! *(strigă)* Ce bine-mi pare că nu mai sunt aici la Ierusalim să-ți ascult cuvintele nesăbuite, altfel cine știe în ce temniță putrezeam!

Eliazar (*ridicându-se*): Marcus, prietene!
Marcus: Taci, nu-mi mai spune așa!
Eliazar (*Privind intens făclia*): Acum înțeleg de ce te-a chemat Irod grabnic în puterea nopții acesteea, la Ierusalim! La sfatul de taină de la care eu am fost alungat am simțit cum în mintea întunecată a Irodului încolțește un gând ce numai el e în stare a-l săvârși! Doamne, mi-e teamă pentru neamul lui Israel (*prinde în mână făclia și se îndreaptă spre Marcus; tainic*) Marcus, menirea ta pe acest pământ e să nu faci voia Irodului!
Marcus (*strigă*):Mie-mi ceri asta?!
Eliazar (*intim*): Marcus, ascultă-mă!
Marcus (*urlă*): Vrei să mă pierzi!
Eliazar (*cald*): Moartea e ușa vieții.
(*Sus încep să cânte trompete. Rafale puternice de vânt*)
Segan (*strigă în văzduh de pe scări*) Faceți loc! Trece marele rege al Iudeei, Irod, Amicu et Socius Romae! Trece regele!

Scena a 11-a: Sosirea lui Irod

(*Irod își face apariția printre soldați. Marcus, derutat, apucă coiful și pelerina. Eliazar se retrage în prim-planul din stânga scenei. Segan îl ajută pe Irod să coboare. Irod, bătrân, cu o coroană neverosimil de mare pe cap, are mișcarea vulpii. Se așază cu nesăbuităiuțeală în tron. Face un gest scurt, la care Segan și soldații dispar*)
Marcus (*salutând*): Domnie lungă marelui rege al Iudeei!
Irod (*sticlos*): Sfaturile de taină curg râu în noaptea aceasta!... Glasul profeților amuțise, când iată steaua, magii de la Răsărit! (*și privirea iar se ridică. Pauză*)
Eliazar (*profetic*): A sosit ceasul alegerii! Am intrat sub milă! (*Pauză*)
Irod (*rânjind*): Eliazar, în noaptea aceasta vei dormi împărățește în palatul Irodului!
Eliazar (*privind la Marcus*): Știam că-mi va veni și mie rândul, dar nu mă înfricoșez!
Irod (*își pipăie inelele*): Bine zici tu, a sosit ceasul alegerii!
(*Sărind din tron*) În zori va trebui să te înfierezi în toate piețele Ierusalimului pentru cuvintele tale nesăbuite!
Marcus (*voluntar*): Precum spui măria ta, cuvinte nesăbuite!
Irod (*categoric*): În zori, mulțimea așteaptă cuvântul tău, Eliazar!
Eliazar: Cuvântul nu-i de la mine, ci stă scris în proorocul!
(*Marcus se precipită. Irod rămâne calm privind în gol.*)
Eliazar (*privindu-l în ochi pe Irod, transpus*): Ceea ce voiești tu, eu nu voi săvârși niciodată! În fericire L-am văzut cu ochii!
(*Pauză*)

Irod (*semn*): Lasă-ne singuri, Eliazar!
(*Eliazar merge până la capul de jos al scării.*)
Irod: Eliazar, te voi chema curând să mergem împreună în Betleemul Iudeei, apoi ne vom întoarce aici, la Ierusalim!...
Eliazar: Nebun cine voieşte pe Domnul să-L omoare!
Irod: Ai dat faţa cu magii?
Eliazar: Da!
Irod: Şi?
Eliazar (*privind pătruzător la Marcus*): Steaua i-a unit de la mari depărtări!
Irod (*semn*): Mulţumesc!
(*Eliazar se retrage. Întunericul se lasă brusc.*)

Scena a III-a nouă: Marcus şi Irod

Irod (*apăsat*): Stinge făclia, Marcus. Te-am chemat din Betleemul Iudeei să-mi spui lămurit ce se întâmplă acolo cu seminţia lui Israel! Ce se vorbeşte?
Marcus: Betleemul e în mare tulburare, stăpâne!
Irod: Despre asta ştiu şi eu, Marcus! Te-am întrebat ce se vorbeşte?! Sentimentele, ai văzut bine, sunt întortocheate, însă cuvintele sunt întotdeauna precise, Marcus! (*strigă*) Ce se vorbeşte?
Marcus: Că S-a născut Mesia, măria ta!
Irod (*sare din tron*): Mesia?! Regele Iudeei? Împăratul ce va împărăţi lumea! (*Urlă*) Aici eu sunt stăpân! Grecii mi-au ridicat statuie în vestita lor Atena, numindu-mă Irod cel Mare! Augustus, împăratul vostru, mă răsfaţă cu neasemuite daruri, iubindu-mă nespus, numai aici, în Iudeea, glasul profeţilor tulbură minţile norodului! Ooo..., simt că o să curgă sânge! Sânge mult în noaptea aceasta! (*Se chircşte*) Ooo..., un foc îmi sfâşie măruntaiele!
Marcus: Linişteşte-te, măria ta! Vom găsi calea să potolim norodul!
Irod (*prăbuşindu-se în tron*): Aici, la Ierusalim, magii care aşteaptă cuvântul meu vorbesc despre regele Iudeilor, Care S-a născut în noaptea aceasta pentru a împărăţi lumea! Auzi, Marcus? Spre a împărăţi lumea!
Marcus: Cel Ce S-a născut va tăgădui dreptul Cezarului de a stăpâni lumea?
Irod (*cu voce nefirească*): În Betleemul Iudeei pomenesc de Hristos Ce va mântui neamul lui Israel! Ce zici? Ce-aţi spus voi romanii norodului de acolo?
Marcus (*cu importanţă*): M-am înfăţişat chiar eu înaintea mulţimii spunându-i să aştepte cuvântul Ierusalimului, cuvânt ce nu va întârzia să vină! Atunci a picat în Betleemul Iudeei şi porunca măriei tale! Văzându-mă că am luat calea Ierusalimului, mulţi s-au întors la casele lor aşteptând acolo cuvântul ce va lămuri! Cuvântul tău, măria ta! Nouă, romanilor, ne place ordinea!

Irod (*sare în tron)*: Înțeleaptă poruncă, Marcus! Am știut eu că ești un oștean de nădejde de când cu răzmerița din satele Betleemului,când totul s-a sfârșit cu iuțime de fulger!... (insinuant) Știi, Quirinius mi-a cerut numărul morților! Eu însă (Marcus se tulbură)... l-am înjumătățit (*Marcus îngenunchează în fața tronului)* Mă bucură vestea aceasta și-n curând te voi chema din nou aici,lângă mine, în inima Ierusalimului, unde-ți este locul, căci de oameni ca tine eu am trebuință, acum când glasul profeților trebuie amuțit pe vecie!

Marcus: Te voi sluji cu credință, stăpâne! (*Irod bate din palme și apare Segan care toarnă vin în cupe apoi se retrage)*

Irod (*fals)*: Am auzit că iubești aprins o fată din Betleemul Iudeei, așa-i?

Marcus (*emoționat)*: Așa e, măria ta!

Irod (*rânjind)*: Iubirea voastră va da rod!

Marcus: A dat, măria ta!

(*Irod bea)*

Irod: Femeia cere multe lucruri de la bărbatul ei!...

(*beau amândoi)*

Irod (*categoric)*: Acum ascultă-mă cu luare aminte la cele ce-ți voi spune!

Marcus: Ascult, măria ta!

Irod: Cuvintele magilor sunt amăgitoare! Ei sunt dibaci la vorbă! Dar, daar..., Irod pătrunde gândul ascuns! Cine străbate Deșertul Nomazilor din marginile lumii ca să vină în Betleemul Iudeei să se închine unui prunc? Spune! Cine?

Marcus (*mecanic)*: Cine, măria ta?!

Irod: Spun că sunt crai! Ba cititori în stele!...

Marcus: Crai?

Irod: Dar oștile lor unde sunt?

Marcus: Au gând ascuns, măria ta! Unde sunt oștile lor?!

Irod: Vezi bine, Augustus este împăratul ce iubește ordinea, dar aici, în Iudeea, este mare tulburare și, în curând, dacă noi nu o vom curma din față, ea va cuprinde Roma! Cel Ce S-a născut în noaptea aceasta, așa cum bine ai spus tu, va tăgădui dreptul Cezarului de a stăpâni lumea! El nu trebuie lăsat în viață cu nici un chip, auzi? Căci de va trăi va răsturna vechea orânduială a întemeierii lumii! Înțelegi tu, Marcus?...

(În urmă apare o făptură ciudată, îmbrăcată în negru, care se așază în centrul scenei privind la spectatori).

Marcus (*brusc)*: Roma îți va fi recunoscătoare, stăpâne! Nu degeaba te afli în grațiile Cezarului! (*Sare în picioare)* Poruncă!

(Întuneric de nepătruns. Se aud numai vocile.)

Irod: Ia grabnic calea Betleemului și ajungând acolo pune strajă în toate hotarele sale! Pe urmă află locul unde-i Cel Ce S-a născut și așteaptă în

tainã sosirea magilor acolo! Îi vei recunoaște după veșmântul lor bogat, și ține minte aceasta!Când magii vor fi în preajmă taie pruncul, lasă magii să intre, apoi înconjoară locul cu strajă bogată și așteaptă sosirea mea acolo!
Marcus *(înăbușit)* Stăpâne!...
Irod: Magii să nu scoată un singur cuvânt norodului! Ai înțeles?
Marcus: Am înțeles, măria ta! Magii vor înfunda temnițele Romei!
Irod *(satisfăcut)* Un timp numai! Regii lor îi vor răscumpăra căci au mare trebuință de ei și totodată mulți vor înțelege că aici hotarele sunt bine străjuite! Aurul lor va intra în mâinile Romei și ale Ierusalimului... în mâinile noastre, Marcus!
Marcus (*plecăciune adâncă*): Domnie lungă marelui rege al Iudeei, prietenul Romei și al Cezarului *(iese)*
Irod (*radiind*): Du-te Marcus! Vremea nu e de pierdut! Domnia lungă se ține cu gânduri repezi ca apele învolburate de munte! Împăratul Iudeilor, nimeni nu te va putea scăpa din mâinile mele! La Roma stăpân e Cezar! Aici stăpân eu sunt!
(ecou)
(Făptura neagră iese din scenă râzând. Intră craii Răsăritului. Gesturi orientale. Întunericul se risipește)

Scena a IV-a: Sosirea magilor la Irod

Baltazar: Binecuvântată fie noaptea aceasta și binecuvântat fie răgazul ce ni l-ai cerut, măria ta!
Melchior, Gaspar: Binecuvântată fie noaptea aceasta!
(Magii se așază pe băncile aflate la distanță în jurul tronului)
Irod: Binecuvântată?! Văd înflorită bucuria pe fețele voastre! Ce s-a întâmplat? Cu câteva ceasuri în urmă, când v-au adus la mine, tristețea stăpânea aprig inimile voastre și acum?!...
Melchior (*ceremonios*): Așa e, măria ta! Pustie a fost inima noastră când ne-au adus soldații tăi la palat! Ei ne-au aflat răpuși de amărăciune, învăluiți de tăria întunericului, chiar pe treptele palatului măriei tale!
Irod *(cu răutate)* Pe treptele palatului? *(ironic)* Piatra rece și neprimitoare lua locul mătăsii moi și parfumate din paturile voastre?!...
Baltazar: Nimic nu este mai nevrednic ca inima omului pentru că numai acolo poate răsări, ca un mărăcine, semeția ce înțeapă cugetul curat, măria ta! În răgazul avut am înțeles însă un semn al Vieții celei adevărate!
Irod (*confuz*): Un semn al Vieții celei adevărate? *(Magii încuviințează)* Vorbiți lămurit!
Gaspar: Ascultă-ne cu luare-aminte, măria ta! Tăria omului e pe măsura slăbiciunii sale. *(Irod se cuibărește în tron privind pe rând la fiecare)* Călăuziți de stea, pustiul groaznic ce urma să-l trecem nu ne-a speriat o clipă! Toată

noaptea mergeam pe câmpurile de nisip vorbind aprins despre Cel ce S-a născut şi pe Care de mult Îl aşteaptă neamurile!Dimineaţa, când cerul se lumina şi celelalte stele erau stinse, steaua cea mare şi strălucitoare stăruia în tăria cerului roată rostogolindu-şi razele blânde şi vii în preajma oazelor pline de apă şi curmale! Luminându-ne necontenit cărările, steaua cea nouă ne-a apărat mereu de valurile mari de nisip, de soarele dogoritor şi de furtunile fierbinţi ale pustiului!

Irod (*furios*): Destul, Gaspar! Crai fără oştire.Ce s-a întâmplat?

(*Craii schimbă priviri între ei*)

Baltazar: Când am ajuns în preajma Ierusalimului ne-am semeţit gândind că Dumnezeu tocmai pe noi ne-a ales să vedem primii pe Cel ce lumea Îl aşteaptă demult! Ne-am semeţit şi atunci steaua a intrat în nori!

(*Pauză*)

Melchior: Aici, în palatul măriei tale am întâlnit un om!

Irod (*sărind*): Un om?! Pe cine-aţi întâlnit?

Gaspar: Pe Eliazar, măria ta!

Irod (*şocat*): Pe Eliazar?!

Melchior: Un om cu adâncă înţelepciune ce cunoaşte bine cuvântul proorocului!

Gaspar: Şi care ne-a ridicat inima căzută în tina semeţiei! În timpul când el ne deschidea ochii minţii şi ai inimii, razele stelei se furişau prin ferestrele palatului, mici cât palma!...

Irod (*tulburat*): Razele stelei?! Ce semn e acesta?

(*O rază de lumină pătrunde în centrul scenei*)

Baltazar (*profetic*): E semn că Cel Ce S-a născut e chiar Mesia şi că prin El vom intra sub milă! (*Alte două raze se revarsă în scenă apoi în sală*)

Melchior (*transpus*), Gaspar: Cerul din nou e străveziu şi adânc, rostogolind lumina caldă a stelei, ca atunci când am luat toiagul pribegiei!

(*Întreaga sală e pătrunsă de lumină*)

Irod (*tulburat, aparte*): Visul !... Ooo, ... visul!...

Baltazar, Melchior, Gaspar: Am intrat sub milă!

Irod (*chircit*): Sub milă?!

Melchior (*convins*): Numai aşa putem păşi în Împărăţia păcii!

Irod (*aparte*): Împărăţia păcii! Eliazar, ţi-a sosit ceasul! (*înşfacă un manuscris*) Ce v-a mai spus Eliazar?

Melchior: Totală dăruire de Sine celorlalţi, aici, la Ierusalim, va naşte Ierusalimul cel nou!

Irod (*cenuşiu*): Ierusalimul cel nou? (*revenindu-şi se aşază în tron*)

(*Lumina se micşorează treptat*)

Irod (*răsfiră manuscrisul*): Arhiereii şi cărturarii noştri spun că Hristos este să Se nască în Betleemul Iudeei, că aşa stă scris în proorocul! (*Semn*

nervos) Mergeți și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și dacă Îl veți afla, vestiți-mi și mie, ca venind și eu, să mă închin Lui!
(*Magii se retrag ceremonios. Întunericul se lasă brusc. Irod, în centrul scenei, aruncă manuscrisul.)*
Irod (*interpretativ)*: Vestiți-mi și mie, ca venind și eu, să mă închin Lui! (*Făptura neagră iese ca din pământ și se postează în fața lui Irod. Râs spasmodic*).
Irod: Să mă închin și eu Lui! Ha! Ha! *(ecou)*
Cortina

Actul II

(*Un cer plin de stele. Din ce în ce mai puternic se aude colindul*)
O, ce veste minunată,
În Vitleem ni s-arată
Că a născut Prunc,
Prunc din Domnul Sfant,
Fecioara Maria!
Că la Vitleem Maria,
Săvârșind călătoria,
În sărac locaș,
Lângă-acel oraș
A născut pe Mesia!
(*Peștera Betleemului. În prim-planul din dreapta scenei răsar din întuneric crini înalți și fragezi.În stânga mijește un foc. În planul îndepărtat se zărește, de un alb imaculat, îngeri purtând blănițe curate de miel și pe care le așază cu delicatețe jos pe pietre. Razele stelei mari fac cununa în jurul Sfintei Familii. Fond muzical.)*
Sf. Iosif *(în extaz)*: O, Doamne, Dumnezeule al bunătății și al milei nesfârșite, izvorul Vieții!
Fecioara Maria: Te-ai născut din lumină spre a împărăți Iubirea! (*Familia Sfântă se retrage în planul îndepărtat al scenei. Rămâne numai raza stelei mari. Fondul muzical se schimbă. Intră Marcus.)*
Marcus (*aparte)*: Sunt cu totul în puterea mea!
Iosif (*ridicându-se)*: Prietene, ai venit și tu să I te închini Pruncului Dumnezeu?
Fecioara Maria (*cu Pruncul în brațe)*: Apropie-te! Privește zămislirea celei mai mari minuni!
Marcus (*nervos)*: Am răscolit tot Betleemul ca să dau de urma voastră!
Fecioara Maria: De ce a trebuit să răscolești tot Betleemul? Privește, lumina stelei pătrunde cu razele ei blânde peștera!
Marcus (*ironic)*: Peșteră?! Aici S-a născut Mesia Care va împărăți lumea? În peșteră?!

Sf. Iosif (*blând*): N-am aflat loc în casele oamenilor! Zilele acestea e mult popor în cetatea lui David!
(*Pauză*)
(*Marcus privește tulburat focul, auzind obsesiv vocea lui Irod*)
Vocea lui Irod (*înregistrare*): O singură lovitură Marcus, și fugi să nu dai fața cu magii! Auzi? O singură lovitură! Atât! Apoi așteaptă sosirea mea acolo!
Marcus: Trei crai din părțile Răsăritului nu s-au înfățișat aici până acum să se închine Împăratului păcii?
Fecioara Maria: Trei crai?! Vin să se închine Împăratului păcii?
Marcus (ironic): Împăratului păcii!...
Fecioara Maria: El pentru aceasta S-a născut și pentru aceasta a venit în lume, ca să împărățească iubirea!
Marcus (*strigă*): Să împărățească iubirea?! Și când va începe această împărăție de care tot vorbiți voi israelitenilor?
Sf. Iosif: Ea a și început, legionarule roman!(arată lumina stelei) Lumina descoperă gândurile din multe inimi!
(*Marcus se așază în spatele crinilor*)
Marcus (*îngândurat*): Gândurile din inimi?!... Am poruncă să aștept aici craii Răsăritului și dacă va fi nevoie, îi voi aștepta până în zori! (*Se înfășoară în pelerină*): E bine să vă odihniți! Voi veghea eu!... Sunt obișnuit cu rondurile lungi de noapte!
(*Sf. Iosif întețește focul, apoi vine și se așază lângă Fecioara Maria și Prunc, îngerii coboară scara și înconjoară Familia Sfântă.)*

Scena 1: Marcus și Iosif

(*Marcus chinuit de gânduri și voci)*
Marcus (*privind crinii*): Ce straniu! În gura peșterii crinii înalți și fragezi și-au înfipt adânc în piatră rădăcina!... (*Pauză)* Razele stelei fac cunună în jurul Pruncului! Ce liniște! Ce dulce mireasmă! (*Un înger răsare sus în capătulscării.)*
Vocea lui Irod: O singură lovitură! O singură lovitură și fugi!(*Marcus, cu mâna pe pumnal, se ridică. Sf. Iosif îl întâmpină cu un zâmbet plin de bunătate și-i pune pe umeri cu gest patern o pătură.)*
Sf. Iosif: Ești ostenit?
Marcus: Da!
Sf. Iosif: Vii de departe?
Marcus: Din Ierusalim!
Sf. Iosif: Din Ierusalim? Ierusalimul!... Cetatea Sfântă sub domnia lui Solomon înțeleptul e acum, sub domnia Irodului, cetatea sângelui!
Marcus (*furios*): Ce tot îndrugi acolo, bătrâne?

Sf. Iosif (*pătruns*): De nu se va căi acum, în ceasul alegerii, Irodul va primi aspră pedeapsă!
Marcus: Așa gândești tu!... Cuvinte nesăbuite!...
Sf. Iosif (*convins*): Cine scoate sabia, de sabie va pieri!
Marcus (*brusc, în picioare*): Pleacă de aici! Culcați-vă am spus! Voi veghea eu în noaptea aceasta, căci am poruncă să întâmpin craii Răsăritului spre a-i înfățișa apoi dinaintea Irodului!
Sf. Iosif (*îndepărtându-se*): Nu te tulbura, legionarule roman!
Marcus (*răstit*): Taci odată, bătrâne. Lasă-mă cu gândurile mele!
(*Marcus se așază și se învelește cu pătura*)
Pauză
Vocea lui Eliazar: Marcus, menirea ta pe acest pământ e să nu faci voia Irodului!A sosit ceasul alegerii, Marcus! Ceasul alegerii! Nu uita aceasta! Augustus e muritor și împărăția lui se va spulbera curând ca spuma mării căci și-a clădit-o pe silnicie și vărsare de sânge! Destulă vărsare de sânge, Marcus! Destulă!
(*Feciorara Maria vine și lasă Pruncul în centrul scenei, apoi se retrage în planul îndepărtat lângă Iosif. Lumina crește odată cu fondul muzical. Îngerul coboară scara și vine lângă Marcus*)
Vocea lui Eliazar: Marcus, privește peștera! Vezi! Uită-te bine! Aceasta e lumea noastră! Dar aici, în lume, s-a pogorât Lumina! (*Marcus seridicăși, tulburat, înconjoară peștera)* Lumina, Marcus și peștera se lasă pătrunsă de Lumină! Pruncul e Lumina Lumii! Lumina Lumii! (*Marcus îngenunchează și privește transfigurat Pruncul).*
Marcus (*înconjurat de lumină*): Ce straniu! Mă privește! Ochii-i sunt mai scânteietori ca stelele cerului! Simte că nu-l sunt prieten și-mi zâmbește. (*Uimit)* Lumina feței Sale se însemnează peste mine! (*Marcus înconjurat de lumină schimbă priviri cu îngerul*)
VOCE: Ești ostenit și împovărat. Vino la Mine și Eu te voi odihni pe tine. Pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară.
(*Marcus leapădă sabia la picioarele Pruncului sub privirea radioasă a îngerului. Pe un fond muzical înalt, Fecioara Maria și Sf. Iosif, încadrați de doi îngeri ce poartă cu adâncă evlavie un potir și o pâine frântă, vin în fața lui Marcus și a Pruncului*)
Marcus (*pătruns*): Doamne! Dumnezeule al milei!
Sf. Iosif: Trebuie să fii flămând!
Marcus (*transpus*): Da, sunt flămând și însetat!
(*Marcus, primește pocalul și pâinea. O ceată de îngeri coboară cu mare bucurie în scenă*)
Marcus (*cugetând*): „Nemaifiind decât una cu EL eu trec dincolo de ceruri! Și știu că nu voi muri pentru că sunt înlăuntrul Vieții! Și că am viața întreagă ce izvorăște înlăuntrul meu!”

Fecioara Maria (*cu Pruncul în braţe*): Dumnezeu a dat semn de înfrăţire!
Sf. Iosif: Ai venit purtat de gândul nopţii plină de lumină lină!

Scena a II-a: Marcus întâlneşte pe Magi

Marcus (*în centrul scenei*): Noaptea căutării de Cale! (*coboară în sală. Fondul muzical atinge apogeul. Lumina caldă şi dulce inundă scena. Îngerii urcă treptele scării purtaţi parcă de o bucurie neobişnuită. Pe acelaşi fond muzical de slavă intră craii Răsăritului cu darurile în mâini. În faţa Pruncului toţi îngenunchează. Steaua revarsă lumina bogată şi blândă. Magii în extaz.*)
Gaspar: Doamne, umilinţa a biruit semeţia!
Melchior: Aşteptarea neamurilor! Toate câte au fost, au întruchipat tainic şi umbros venirea Ta în lume!
Baltazar: Ai venit în lume spre plinirea noastră! Obârşia Ta e dintru început, din zilele veşniciei!
Melchior: Prin Tine toate se vor face noi! Întrebările noastre despre cer şi pământ vor primi acum răspunsuri!
Gaspar: Căci la Tine vor fi cuvintele Vieţii veşnice! Doamne, ai coborât pe pământ pentru ca omul să urce, iar timpul să însemne urcuş spre îndumnezeire!
Baltazar: Întruparea e în mijlocul semenilor pentru ca oamenii să creadă! Ţie aducem odoare de aur, smirnă şi tămâie! Ţie Îţi aducem de toate şi pentru toate! Smirnă pentru că apropierea desăvârşită de lume nu va fi de ajuns! Va urma jertfa pentru lume!
(*Lasă smima la picioarele Pruncului.*)
Melchior: Tămâie pentru slujba păcii şi a Răscumpărătorului!
Gaspar: Odoare de aur ca unui împărat, căci Tu eşti bogăţia nesfârşită a Iubirii cereşti.
(*Fond muzical putemic. Craii Răsăritului ies din scenă. Brusc se lasă întunericul. Un înger apare sus pe scară. Fond muzical schimbat*)

Scena a III-a: Apariţia lui Irod

Voce: „Iosif, scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă!”
(*Fecioara Maria cu Pruncul în braţe şi Sfântul Iosif ies din scenă conduşi de îngeri. Beznă. Se aud tropote de cai. Paşi. Înregistrare. În scenă dau buzna ucigaşii. Apare şi Irod încadrat de soldaţi romani.*)
Irod: Unde-i Pruncul, Marcus? Unde-s Magii? V-am scos din temniţele Ierusalimului cu poruncă mare şi voi ce-aţi făcut?
Segan: Măria ta, eram la o azvârlitură de lance de ei, când furtuna de nisip ne-a orbit şi pustia ne-a încleştat cu braţele ei lungi şi aspre! Am pierdut mulţime de cai şi de oameni, măria ta!

VOCI: Milă, măria ta.
IROD: Ascultați-mă bine! Iertarea nu e cu putință la Irod! Câtă vreme mai trăiește un singur copil în hotarele Betleemului, un singur copil, băgați de seamă, vă voi ucide în chinuri groaznice! Cercetați din casă în casă și tăiați în bucăți pe toți pruncii mai mici de doi ani și aruncați-i în stradă la vederea mea! Numărul lor să nu fie pricină de poticnire! Un prunc e un început, iar un început înseamnă un alt scop! Lumea nu trebuie să aibă un alt scop și nici un alt împărat în Iudeea! Iar pe Marcus căutați-l și-n gaură de șarpe și aduceți-l grabnic la mine! *(Toți părăsesc fulgerător scena.)*
(MĂCELUL. Fond muzical puternic. Tropote de cai. Plânsete.)
VOCE: „Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă! Rahila plângea pe fiii săi și nu voia să se mângâie, pentru că nu mai sunt"!
(Rafale puternice de vânt. Cutremur. Intră Irod și privește sticlos fiecare colț al peșterii. O rază de lumină coboară în centrul scenei unde se află blana albă de miel, sabia lui Marcus, potirul și pâinea)

Scena a IV-a:
„Mânia lui Irod", și înfruntarea lui Eliazar. Moartea lui Irod
IROD *(privește atent sabia lui Marcus)*: Nici o urmă de sânge... Marcus, te voi găsi și-n gaură de șarpe. Se leapădă armele?!
VOCE: Împărăția păcii unde cei smeriți se vor bucura; apăsătorul nu va mai fi; distruși vor fi cei ce gândeau să facă rău.
IROD *(răcnește)*: Împăratul păcii?! Câte seminții sunt pe pământ, Lui, doar Lui să I se închine?! Stăpân eu sunt aici și nimeni nu-mi va smulge împărăția! Trupurile copiilor ce zac pe străzile Betleemului sunt dovada vie că eu sunt aici împărat și nimeni nu va cuteza să ridice glas! Nimeni nu va cuteza să ridice glas! *(ecou)*...
ELIAZAR *(sus la capătul scării)*: Amară-ți va fi soarta de tine pregătită!
IROD: Eliazar?!
ELIAZAR: Nebun cine voiește pe Domnul să-L ucidă! El a venit în lume să pună un început nou, să aducă lumina în vremea ticăloșilor, stârpind răul din mințile oamenilor!A venit să ne ridice din noroiul păcatului!
IROD: ...Din noroiul păcatului?! Nu există om pe întregul pământ să nu dorească să-și domine semenul! *(ironic)* A venit să stârpească răul din mințile oamenilor?! Ha! Ha! Eliazar! Eliazar! Când această poftă va dispare nu va mai exista istorie!
ELIAZAR: Care istorie? Aceasta pe care o aperi tu din răsputeri jertfind ființe neprihănite? Triumful poate fi în tragedie?
IROD *(aparte)*: Oamenii se vor închina mereu celor puternici, vor proslăvi sângele ce va curge năvalnic! Setea neostoită de putere este motorul istoriei.

Eliazar: Îndreptarea acestei istorii dezorientate și deschiderea Căii celei noi prin Adevăr spre adevărata Viață!
Irod: Și cum va duce El omenirea spre adevărata Viață?
Eliazar: Prin vestirea împărăției păcii unde pacea nu va avea hotar, căci asupritorul nu va mai fi!
Irod: Și asta-i de ajuns?
Eliazar (*convins*): E de ajuns! Dacă o vor dori toți. Și o vor dori!
Irod (*se apropie de pocal și pâine, se sprijină într-un genunchi, le privește transpus*): O vor dori?!... Nu! (*raza de lumină cade mai intens asupra potirului și pâine*) O, visul care-mi tulbură necontenit mintea! Cerul rostogolind (*privește în susul razei*) trup de lumină îmbrățișează fierbinte pământul (*privește peștera*), pământul ce urcă, urcă necontenit nelipsindu-i adâncimea spațiului curat (*privește potirul*), străveziu de lumina lină și blândă! Iubirea!... (*Irod aruncă sabia lui Marcus și întinde mâinile tremurânde spre pocal și pâine*).
Eliazar: Adevărul! Calea! Viața! Legea cea nouă!
(*Intră în scenă făptura neagră privind neplăcut la Irod.*)
Irod (*privind în gol*): Legea cea nouă?! (*Își retrage brusc mâinile*)
Eliazar (*insistent*): E încă timp de pocăință. Am intrat sub milă!
Irod (*apucă iar sabia, privind întâi la Eliazar apoi la făptura neagră care rânjește*) Nu!
Eliazar: Ceasul alegerii, nu uita! E încă timp de pocăință! (*Urcă scara pronunțând răspicat fiecare cuvânt. Irod privește potirul și pâinea. Satana se interpune lărgind brațele*)
Voce: Ceasul alegerii! E încă timp de pocăință! Absurdul vieții noastre va fi înfrânt de iubire, așa cum ți-a fost dat să înțelegi!
Irod (*întins jos*): O, un foc îmi mistuie măruntaiele!
(*Satana vine și-l încalecă pe Irod, punându-i sabia în mâini pe care apoi le cuprinde în ghearele sale negre și uriașe.*)
Irod: Cine ești?
Satana (*râs sarcastic*): Eu sunt acela despre care lumea crede cu stăruință că nu exist. Ha! Ha! (*Irod e lovit în piept cu sabia*)
Irod (*zvârcolindu-se sub greutatea Satanei*): Starea împotriva firii?! Tu erai în mine!!... Demult!?! (*Irod se zvârcolește, apoi rămâne nemișcat. Cutremur. Fulgere. Ploaie măruntă și deasă. Satana îi scoate sufletul lung și negru, bucurându-se spasmodic. Corpul lui Irod e luminat în răstimpuri de fulgere.*)
Voce: S-a suit pe tron ca o vulpe, a domnit ca un tigru și a murit ca un câine.
(*Tunete. Ploaie măruntă și deasă. Se luminează.*)
Voce: „Iosif, scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viața Pruncului".
Cortina

Actul III

Eleazar şi Marcus

(Zi plină cu cer senin. Se simte puterea primăverii. În depărtare se vede un munte la poalele căruia se întinde un lac cu apă limpede. O cărare şerpuieşte în centrul decorului, iar de o parte şi de alta a cărării verdeaţă abundentă. Se aude ciripitul vesel al păsărelelor. Intră Eliazar în haine de mare preot cu un toiag în mână urmat de Marcus. Se privesc cu prietenie.)

ELIAZAR: Ştii, Marcus, strămoşii noştri au rătăcit prin pustie căutând Ţara Făgăduinţei cam tot atâţia ani cât a durat domnia Irodului! *(se aşază)* Mereu m-am gândit la aceasta! Ce stranie coincidenţă!

MARCUS: Mulţi rătăcim, Eliazar! Şi eu am rătăcit până să întâlnesc Pruncul! Ceea ce era în folosul Romei hrăpăreţe se afla mai presus de toate! *(Pauză)* Am curmat multe vieţi în satele de lângă Betleemul Iudeii cu o nesăbuită seninătate!... Cu o nesăbuită seninătate!...

ELIAZAR *(îi întinde mâna)*: Ai recunoscut şi te-ai căit, Marcus! Ceasul alegerii, ţi-aminteşti?... Ştiam că vei ajunge să calci pe cale! Ştiam, Marcus!

MARCUS *(transpus)*: În ochii săi mai scânteietori ca stelele cerului am înţeles că fărădelegile-mi sunt şterse, că am intrat sub milă! Atunci am înţeles eu bine cuvintele tale, Eliazar!

ELIAZAR *(ridicându-se)*: Cuvintele Sfintei Scripturi!... Cuvintele proorocilor noştri L-au vestit de mult pe Împăratul păcii care va cere milă şi nu jertfă! Şi iată, El a venit la plinirea vremii! *(Îl ia de mână şi amândoi coboară în sală)* Mila înseamnă mai mult decât dreptatea riguroasă, Marcus! Mila e din altă lume, ea e suflul divin din noi, să nu uiţi aceasta! Oamenii se îndumnezeiesc numai atunci când se îmbracă întru podoaba milei! Mila e cu mult deasupra dreptăţii înrudindu-se cu lumina necreată! Să nu uiţi niciodată aceasta!

MARCUS *(intim)*: Eliazar, toate câte mi le spui le-am simţit atunci în lumina divină ce pătrundea nu numai peştera ci şi sufletul meu, şi am ales! Ţi-aminteşti, Eliazar? *(răspicat)* Ceasul alegerii! Şi-am înţeles că El a venit în chip de om ca noi oamenii să alegem Calea! *(Intră pruncul îmbrăcat în cămaşă lungă şi albă, încadrat de Fecioara Maria şi Sfântul Iosif urmaţi de îngeri cu crini în mâini pe fond muzical înălţător, divin. Pruncul vine în centrul scenei, priveşte blând şi pătrunzător, ridică mâinile şi dă binecuvântare sălii. Scena este puternic luminată.)*

VOCE *(înregistrare)*: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, întru oameni bună voire!

(În cele două extreme ale scenei,Marcus şi Eliazar stau în genunchi cu mâinile împreunate a rugă privind în extaz Pruncul. Grup statuar.)

CORTINA